

Jocs Florals del Centre Catòlic * Any 1921

FLOR NATURAL

ENRIC MARGARIT
Guanyador de la Flor

Nàufrags!

*Vostre naufragi el veu tothom
i ningú us salva...*

— A on aneu?
De on veniu,
els qui dormiu
sota del pont?
Gent que passeu
per aquest món
a remolins,
com fulles mortes;
els qui en les tortes
de llargs camins
i carreteres
alceu, austeres,
vostres cabanyes
de pelegrins...?

A on aneu,
els qui passeu
valls i muntanyes,
indiferents,
sempre indolents,
de cara al sol,
com un estol
d'ocells perduts:
com aturats,
cercant, de nits,
les solituds
de nous paisatges,
que els deixareu
quan sentireu

que us glaça el cor
el fred del nord,
dels alts paratges...?

A on aneu?
De on veniu,
gent que viviu
en la indigència?
E: que porteu,
potser, la ciència
de la virtut,
de la veritat,
i en la quietud
heu escoltat
el verb sagrat
de l'existència?...
Es que porteu
en vostre cor
un gran tresor
de poesia,
o contempleu
de nit i dia
la formosura
sempre triomfal
de la natura?
Sou cavallers
de l'ideal?
Sou missatgers
de l'aventura?...

Així parlava jo a aquella gent
que havia desplegat llur campament
sota dels arcs del pont del rieral,
que els hi servia de castell feudal.

Parlava amb ells, cregut que hi trobaria
del nòmada l'esprít aventurer,
o bé que una romàntica poesia
brillava allí, com sol sempre rieral.

Més, ah!, són miserables més que em creia:
coneixen tots els vicis i dolors;
de llur mirada, la tristesa queia,
com cau dels ulls de tots els pecadors.

A dins dels carros, bruts i estavellats,
dormien quatre dones malfardades.
Brincaven els marrecs, descamisats,
duent tots ells llurs cares afamades.

Llavors vaig preguntar a un jovenàs,
torrat tot ell pel sol i la rosada:
— Et plau, aquesta vida que tu fas?—
Ell, gratant-se, va dir-me: — No m'agrada.

Tant-de-bò que el meu viure me fos dolç!
Ma pàtria és ampla com aquest cel blau;
prò als camins sols hi trobo fang i pols
i també em mullo dins d'aquest catau.

A mi m'agrada el jeure i no fer res.
M'agrada el sol, tant com m'agrada el ví.
Però en el cel, el sol sempre no hi és,
i el ví que em donen és molt poc per' mí.

Vet-ací soc un home desgraciat.
Només estic content quan jec ben plà.
Jo, la vida la dono per un gat...
Tant-se-m'endon' l'avui com el demà.

De sobres sé que hi ha molts hospitals
dels quals prou passaré pels seus portals,
si és que el fred i la fam no m'han ferit
a dintre d'algun porxo a mitja nit.—

Així parlava el lliure pelegrí;
l'home lliure, que era esclau del ví...
Quedant-me jo llavors desenganyat
davant de tan punyenta realitat.

I amb l'ànima dolorida,
vaig deixa'ls dessota el pont
als que van rodant pel món
com el rebuig de la vida.

Tant que abans m'hi embadalia
contemplant-los llongament,
creient-me que l'alegria
era un dó d'aqueixa gent!

Ara em mouen compassió
quan els veig passà estripats,
perquè sé que tots plegats
dels perduts son la legió;
car la dolça poesia
que bé em creia haver trobat,
esdevingué una alegria,
tan amarga com grotesca,
després d'haver escoltat
la resposta pintoresca
del jovenàs desgraciat.

Entre mí anava dient,
bo i deixant aquella gent:

— Aneu, aneu,
els qui passeu
indiferents,
sempre indolents
de cara al sol,
com un estol
d'ocells perduts.

Homes vençuts!
Àrbres caiguts!
que no floriu,
puix no sentiú
en vostre cor
la lira d'or
de l'esperança!

La vida us cansa;
vostre cervell
és un farell

sempre apagat.
Mai heu pensat!
Mai heu sentit,
ni meditat
en front la nit
que us ha acotxat
tantes vegades
amb son mantell
— que és infinit,—
a on l'ocell
de mon cervell
dû ses volades.

O, pobra gent!
Fulles que el vent
de l'existència
us va empenyent
en el turment
de la indigència:

Volteu el món
com uns catúfols;
dessota el pont,
els dies rúfols;
els dies clàs,
dormiu al ras.

Aneu rodant,
bo i canviant
sempre de lloc...
I tant voltar,
tant caminar
per'no anà enlloc!...

Nàufrags del mar
de nostra vida!
Sense trobar
mai cap sortida
que us dugui a port,
aneu rodant
de Sur a Nord
i de Llevant
fins a Ponent,
a impuls del vent...

Més, no per xò
vostra missió
sobra en la terra,
puix sóu al món
perquè un pregón
destí us hi aferra.

Homes vençuts!
Àrbres caiguts!
Ja florireu
quan vingui el jorn
que sentireu
la veu divina!
Que encar que el món
es banya amb sang,
el món camina
sempre endavant.

En vostre cor,
la lira d'or
de l'esperança
ja s'hi oirà,
i reviurà
amb delectança
la fè i l'amor
que sorgiran
d'entre el dolor
purificant.

Que la llavor
de l'arbre gran
i de la flor,
ans no floreix
primè es podreix
en la foscor.

Així mateix,
en vostre cor
dueu la llavor
de flor divina.
Prò vindrà un jorn
que s'obrirà
i florirà...

Que encar que el món
es banya amb sang,
el món camina
sempre endavant.